

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2013r. w Suwałkach

sprawy **J. B.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz dodatek pielęgnacyjny

w związku z odwołaniem J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 19 lipca 2013 r. znak (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. B. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 25 lutego 2013r. do dnia 31 lipca 2014r.;**
- 2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;**
- 3. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za opóźnienie w wydaniu decyzji.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.07.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) odmówił J. B. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz dodatku pielęgnacyjnego, z uwagi na niestwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy, ani do samodzielnej egzystencji.

W odwołaniu J. B. domagał się zmiany decyzji i przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Wskazał, iż jego stan zdrowia uniemożliwia mu podjęcie zatrudnienia, a co więcej powoduje, iż wymaga on opieki i pomocy innych osób. Powołał się również na orzeczenie (...) Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności o znacznym stopniu niepełnosprawności. Domagał się wyrównania wysokości świadczenia za okres od 01.04.2013r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji i wskazał, iż odwołujący jest nadal uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił, co następuje:

J. B. (ur. (...)) od 01.11.1993r. był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 03.04.2013r. przyznano mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe.

W dniu 24.04.2013r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego.

Lekarz orzecznik nie stwierdził u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy, ani niezdolności do samodzielnej egzystencji. Komisja lekarska, rozpoznająca sprzeciw wnioskodawcy, podobnie jak lekarz orzecznik, nie uznała go za całkowicie niezdolnego do pracy.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawcy, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na uwadze rodzaj rozpoznanych u niego schorzeń. Biegli lekarze sądowi zostali zobowiązani do wypowiedzenia się czy wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy, jeżeli tak, czy jest to niezdolność stała czy okresowa oraz czy od ostatniego badania – 20.05.2011r. - nastąpiła poprawa jego stanu zdrowia. Zobligowano ich również do wypowiedzenia się, czy naruszenie sprawności organizmu powoduje konieczność stałej lub długotrwałej opieki innej osoby w zaspokojeniu podstawowych potrzeb życiowych odwołującego. Przy sporządzaniu opinii biegli uwzględnili zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną oraz przeprowadzili badanie odwołującego.

Biegli z zakresu neurologii, diabetologii, kardiologii, psychiatrii i okulistyki rozpoznali u wnioskodawcy schorzenia diabetologiczne, kardiologiczne, psychiatryczne, pulmonologiczne, neurologiczne i otyłość. Zaopiniowali, iż ich przebieg i zaawansowanie czynią odwołującego całkowicie niezdolnym do pracy od lutego 2013r. do lipca 2014r. Biegli stwierdzili pogorszenie stanu zdrowia odwołującego w porównaniu z wynikami badania, jakiemu poddano go w maju 2011r. Podstawą całkowitej niezdolności do pracy jest schorzenie diabetologiczne, którego przebieg i częste zaostrzenie objawów wymagało hospitalizacji wnioskodawcy. To spowodowało również pogorszenie stanu psychicznego odwołującego oraz znaczne ograniczenie sprawności ruchowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 107 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Ponowna ocena stanu zdrowia odwołującego nastąpiła na jego wniosek.

Kwestię niezdolności do pracy reguluje art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust.1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2) zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowań, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia

i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W zakresie niezdolności do pracy Sąd uwzględnił konkluzje opinii biegłych lekarzy sądowych opiniujących w sprawie, którzy uznali odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy. Sąd podzielił wnioski biegłych i w całości uwzględnił je przy rozstrzygnięciu w sprawie. Opinia biegłych lekarzy sądowych została sporządzona fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. Biegli sądowi w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Samo niezadowolenie organu rentowego z treści opinii nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego czy kolejnych biegłych. Odmienne stanowisko oznaczałoby, iż należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby zdania takiego samego jak strona. W ocenie Sądu opinia biegłych jest kompletna i nie wymaga uzupełnienia, jak wnioskował organ rentowy. Biegli w sposób jasny wskazali na stan zdrowia odwołującego, który kwalifikuje go jako całkowicie niezdolnego do pracy. Głównym schorzeniem jest cukrzyca typu II insulinozależna i jej powikłania szczegółowo opisane w opinii, które w sposób istotny ograniczają sprawność ruchową opiniowanego. Z powodu niewyrównanej cukrzycy był on w 2012r. wielokrotnie hospitalizowany. Biegli wskazali, że ściśle przestrzeganie diety i intensywne leczenie powinno przynieść poprawę, ale wymaga to czasu, dlatego orzekli, iż należy ponowić badanie po upływie półtora roku. Wobec jednoznacznego, przekonującego stanowiska biegłych, zastrzeżenia organu rentowego są jedynie polemiką i obroną wcześniej zajętego stanowiska.

Odwołujący złożył wniosek o wyrównanie mu renty z odsetkami. Jak stanowi art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Przepis zawarty w zdaniu drugim art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS nakłada na Sąd przyznający prawo do świadczenia obowiązek zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, tj. zarówno stwierdzającego taką odpowiedzialność, jak i jej brak (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 28.04.2010r. sygn. IIUK 330/09 LEX 6-4220).

Wniosek odwołującego w tym zakresie należało uwzględnić. Jak podnosi się w doktrynie i orzecznictwie, "wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do wydania decyzji" polegać może, między innymi, na: przedłożeniu przez wnioskodawcę brakujących dowodów, uzyskaniu orzeczenia lekarza orzecznika w sprawach świadczeń, do których prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy (por. uzasadnienie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.01.1991r., sygn. akt II URN 120/90 oraz K. Antonów, M. Bartnicki, Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz, Warszawa 2007, s. 402). W przypadku odwołującego organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieprawidłowe orzeczenie w sprawie niezdolności do pracy do celów rentowych wydane przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską (por. m.in. uzasadnienie wyroku TK z dnia 11.09.2007r. sygn. P11/07 LEX 316047, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 07.04.2010r. sygn. IUK 345/09 LEX 607445). W sprawie wszyscy biegli lekarze sądowi zgodnie zaopiniowali, iż odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy. Opinia została wydana w oparciu o te same dowody, którymi dysponował organ rentowy (dokumentacja medyczna i badanie wnioskodawcy). Odwołujący nie przedkładał żadnych nowych dowodów w trakcie procesu i pomimo jednoznacznych konkluzji opinii biegłych organ rentowy nadal je kwestionował. Prawem strony jest składanie zastrzeżeń i wniosków w toku procesu, jednak organ rentowy, jako strona dysponująca szerszym arsenałem możliwości i środków, nie może przedłużać postępowania sądowego bez żadnych ujemnych konsekwencji dla siebie.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc orzeczono, jak

w punkcie 1 i 3.

Jak stanowi art. 75 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia.

W oparciu o powołane wyżej dowody nie udało się odwołującemu wykazać, iż jest również niezdolny do samodzielnej egzystencji. Nie spełnił zatem jednego z koniecznych warunków do uzyskania prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Dlatego też odwołanie w tym zakresie, w oparciu o art. 477¹⁴ §1 kpc podlegało oddaleniu.

mt